

VIROLET

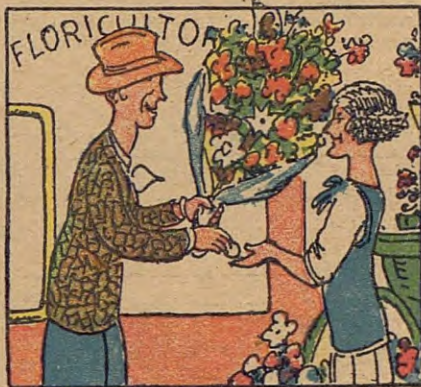
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per SERRA MASSANA

• UN DINAR AMB LA PROMESA •

Per dinà a cà la futura
cal cuidar-se la figura

s'ha de portà un ram de flors
prò res d'esquifit. Ben gros!

Per anar més ensucrat
compra una Sara-bernat

deixa un client que ha entrat
un paquet al seu costat

i el promès que està distret
surt canviant el paquet

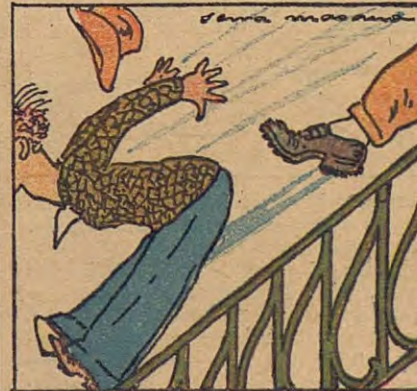
tal com la noia es mereix
els dos presents li rendeix

cap a la fi del banquet
van a destapà el paquet

i a dintre el paquet... formall
hi havia un orinal

per lo qual s'enfada el sogre
i amb el peu se'l treu de sobre.

Robinson 1926 o un any de vacances

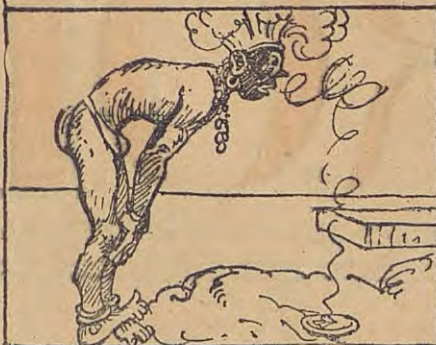
Text d'en JOAQUIM FECIT.

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

En Quimet pensava que el millor per a marxar fóra fer-se seu el negre que els servia i marxar amb ell. Però en Rafel li recordà que totes les dificultats els havien vingut de la infidelitat dels negres que els acompanyaren al començament de l'expedició i que desertaren deixant-los plantats; — Creu-me, Quimet, feia en Rafel, no ens refiem de ningú, arreglem-nos nosaltres mateixos. I una matinada, fosc encara, sortien silen-

ciosament de Sua-gû costejant i nord amunt. Havien amb anterioritat omplert les cantimplors i s'enduien dues carabasses plenes d'aigua. S'enduien mel en gerretes i les fruites que poderen arreplegar. I ja tornem a tenir els nostres amiguets fent camí per tal de posar-se amb comunicació amb e' món civilitzat i poder fer cap a casa. Quan els Sua-gûans es donaren compte de la desaparició dels *Esperits Blancs*, ja qui sap on eren en Quimet i en Rafel.

Tres burill s que trobaren a l'habitació foren guardades com relíquies al peu del altar del déu Fuxianga. Afortunadament no se'ls acudí que podien haver marxat a peu, sols pensaren en una màgica desaparició. Mentrestant en Rafel i en Quimet s'afanyaven en fer camí perquè ells no sabien com s'ho havien pres els Sua-gûans i temien que aquests no vinguessin a empaitar-los. Tot el dia caminaren amb ànsia, però com més anaven més es tranqui-

litzaven. De sobte el sol desaparegué, i es féu la nit, sense transició. En aquelles latituds no hi ha crepuscle, la transició de nit a dia és momentània, com qui apaga una espelma. La llumàtimidament aparegué a il·luminar aquelles salvatges regions. En Rafel i en Quimet dormiren deliciosament; la presència dels Sua-gûans els era empipadora i gracies d'haverne sortit bé, mercès a l'enginy de fer-se passar per éssers

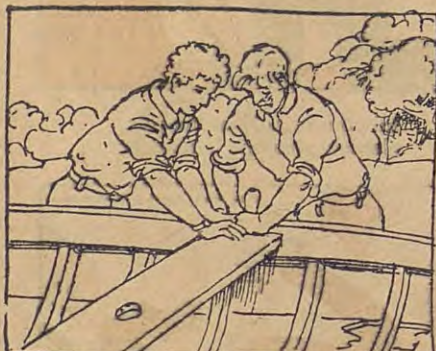

sobrenaturals; però ara dormien més satisfets en plena llibertat.

Es llevaren a les tres de la matinada i reprengueren el camí, a n'aquella hora era de bon caminar, al pic del dia havien sempre de reposar. Ja havien dinat i reprès la ruta quan a les poques passes, mitg ensorrat a la platja els semblà distingir el madisam d'un bot: Quin salt els féu el cor! tots dos hi coregueren i comprovaren que realment no s'havien equivocat. Amb alegria

inexplicable l'anaren descolgant i un cop reconegut apreciaren que amb un xic de traça, temps i paciència podrien reparar-lo i intentar fer l'expedició per mar vorejant sempre la costa. D'aquesta manera ultra ésser més agradosa i descansada evitaven el perill d'ésser sorpresos per tribus negres, ja que no hi havia que refiar-se que a tots els negres els produís el mateix efecte que als Sua-gûans, l'enredada dels *Esperits Blancs*. Demés no havien de vi-

gilar per si les feres podien atacar-los... i finalment, que ja començaven a tenir-ne prou de caminar!

Amb els punyals que els havien regalat uns admiradors Sua-gûans, tallaren a força d'insistència els trossos que necessitaven per reparar la barqueta, feren rems, feren pals i fins cordes i vela amb un rústec i primitiu teixit d'una fibra que trobaren en abundància per aquells vols. Es clar que l'armar la petita embarcació fou fe na d'un parell de setmanes, però treba-

llaven amb tant d'entusiasme que el temps no se'ls féu llarg.

Que en resultà d'eixerida la *Moreneta* un cop varada!... ningú hauria dit que aquell reste de naufragi tingués ara un posat tan gentil. No és per dir la il·lusió amb què s'embarcaren. Proveïren de tot el que pogueren. L'aigua fou precis fer hores de camí per trobar-la. Junt amb el bot havien trobat una caixa amb ampolles i alguna llauna de conserves, però ja eren passades.

També hi havia una cam bra fotogràfica estavellada.

Res els semblà despreciable i els claus de la caixa que ja serviren per clavar els trossos albot, encara arribaren per fer-ne un exquisit stock.

Amb gran il·lusió emprengueren la ruta a rem perquè el vent no venia bé per la direcció que ells empreniën: sempre al nord! Aquella tarda fou la més feliça pels nostres petits expedicionaris des de feia molt temps.

(Continuará)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

INNOCENT

Estava davant del jutge un automobilista acusat de córrer a una velocitat de vuitanta per hora. Cal fer notar que això passava a Nordamèrica.

— I és veritat — deia el jutge — que vostè corria tan desafortadament?
— Sí, senyor, però era per absoluta necessitat.
— Quina necessitat l'hi obligava?
— És que acabava de robar l'automòbil.
— Així es comprèn. Quedeu absolt.

TRANQUILITZIS

Amb son fill, don Pau Pujal per la fira passejava, i el xicot li somicava que li comprés un timbal. Don Pau li deia: — No et val el plorar, no vull tenir a casa un soroll així. I ell: — No el sentirà — digué — car només el tocaré quan vostè sigui a dormí.

ELS REGALS

Rubèn Mayer, jueu de nació i sastre d'ofici, estava amoïnada perquè els negocis li anaven malament. Ningú no s'acostava a la seva botiga. Per fi, tingué una idea...

L'endemà els diaris de la població anunciaven, amb grans lletres: «Re-

gals mai vistos: A tothom qui visiti la botiga de Rubèn Mayer, al carrer del Call, se li regalarà un encenedor i un penjarobes.»

No cal dir que al cap de poca estona hi havia una cua fenomenal al davant de la botigueta. Aviat es varen

veure els famosos regals d'en Rubèn: A tots els visitants els regalava un clau de ganxo i un llumí!

ESTALVIAR FEINA

En una gran casa comercial, un dependent va veure's promogut al grau de cap de secció de correspondència, i volent assenyalar el començament de ses noves tasques amb un fet memorable, decidí cremar els vells arxius de cartes de l'any de la picor, que feien molta nosa i no servien per res.

Però no atrevint-se a fer-ho sense permís de la Direcció, ho va consultar.

I restà esmaperdut en rebre la següent resposta del Director:

— Cremi tot el que vulgui, però abans treguin còpies, pel que pogués ésser.

EL FIDEU

La senyora Pepeta explicava a la Carmeta el perill de mort en què s'havia trobat el seu marit durant el recent incendi de la torreta on estiuaven.

— Verrà que, en trobar-se l'escala cremada, com que ell s'estava en aquell moment a les golfes, va haver de baixar per la canonada de les aigües.

— Caram! — féu la Carmeta. — Si que deu ésser prim!

LA GORRA FALLIDA

En Pelat vivia a esquena dels amics dinant avui a casa d'un, demà a casa d'un altre.

Un migdia es presentà al domicili del senyor Panxeta al precís moment que aquest tenia a taula un magnífic pollastre.

En Pelat anà donant conversa al senyor Panxeta esperant que aquest el convidés, però en veure que feia el

desentès resolgué anar al gra seguitament.

— Quin pollastre més bonic — exclamà. — I se'l menjarà sol?

— No — contestà el senyor Panxeta — no me'l menjaré sol.

Ja va bé, pensà en Pelat. Ara em convidarà.

— No me'l menjaré sol — prosseguí el senyor Panxeta — sinó amb pa i vi i una mica d'escarola amanida!

AL RESTAURANT

— Mossol! Lluç fregit!
— Va de seguida!

Cinc minuts després:
— Mossol! El meu lluç!
— Va de seguida!

Un quart després
— Mossol! Aneu a mirar amb quina mena d'esquer el pesquen.

COMPLIMENT

En una vetllada hi havia un notable tenor que a precís de la senyora de la casa, cantà algunes cançons del seu repertori.

Després del refresc i el ball i quan

ja alguns convidats començaven a desfilar, la senyora demanà encara al tenor que cantés quelcom més.

— Oh, senyora — féu l'artista, excusant-se — és molt tard i potser molestaria els veïns.

— I fort que s'ho mereixen! — exclamà la senyora. — Cada vespre ells també ens donen llaunes de gramfon.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

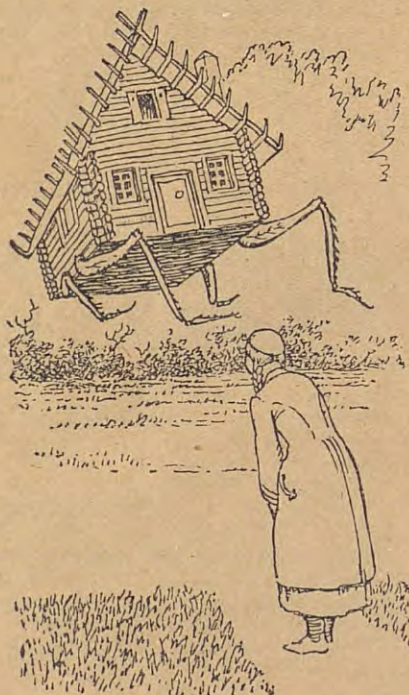
É L P R I N C E P D A N I L

(Continuació)

i així que aixecà la mà per trucar a la porta la cabana pegà un bot i es plantà un tros lluny. De moment la princeseta s'esverà, però un cop refeta de l'espant s'encaminà novament vers la porta de la cabana, i abans de trucar, digué:

— Oh, cabana cabanella,
no saltis pas;
jo vull trucà a la portella;
tu no et mouràs.

La cabana aleshores no es mogué de lloc, i abans que na Afímia truqués, la porta ja s'havia obert sola; la prin-

ceseta hi entrà i tot seguit li eixí al pas una altra noia que talment semblava obra de miracle: Era d'estatura exacte que na Afímia i tenia les faccions i el gest i la veu tan iguals a les d'ella que tothom les hauria cregut germanes bessones. Totes dues, en veure's, dubtaren de la realitat i creien ben bé que el que veien al seu davant era sa imatge reflectida per un mirall. Quan es rendiren a la realitat, podeu comptar la joia de totes dues! Na Afímia li contà tot seguit sa història i després ho féu així mateix la donzella de la cabana:

— Jo també sóc filla de prínceps i el meu nom és Golubka (1). Els meus

pares no tenien descendència, i un dia reberen la visita de la bruixa Delsavencs qui viu en aquestes profunditats, la qual els oferí fer-los-hi la gràcia de donar-los-hi un fill i una filla amb la condició que quan aquesta tindria set anys, la bruixa se l'emportaria amb ella i la faria sa pubilla.

Els meus pares acceptaren i al cap de poc vinguérem al món el meu germà i jo: Tot el demés ja t'ho pots pensar. Ja fa deu anys que visc en les fondalades obscures d'aquest avenc per cuidar de ma padrina la bruixa Delsavencs. Ella em va ensenyant de poc en poc la seva ciència i jo no sospiro sinó per aprendre-la del tot i esbrinar el medi d'escapar-me...

Mentre estaven platicant així percebren una remor que s'anava atansant, i na Golubka, comprenent que era sa padrina la bruixa Delsavencs que tornava, convertí na Afímia en agulla de cap i de seguida l'amagà entre les palmes de l'escombra i la deixà en un recó.

Tot just acabava de fer-ho quan la bruixa aparegué a la porta de la cabana:

— Ex!... Quin fàstig! — exclamà, tot entrant. — Quina fetor de carn humanal... — I mentrestant anava pegant ensumades per tot arreu.

— No té res d'estrany, padrineta — respongué na Golubka. — No fa gaire estona que per ací han passat dos vianants i m'han demanat per beure aigua.

— I per què no els has fet esperar?

— Oh, padrina! Ja eren molt vells i no feien per les teves dents.

— Bé; doncs d'ara endavant, tothom que passi, tant si és vell com si és jove, vull que facis que m'esperí, i si no ho fas així, pobra de tu!... — i li ensenyà el puny clos i arremangà els llavis per fer-li veure les dents.

En acabar de dir això, la bruixa agafà l'escombra en la qual hi havia

clavada na Afímia convertida en agulla, i muntà a cavall i eixí per la fumera. Na Golubka tingué un ensurt quan veié que sa padrina anava a agafar l'escombra, car cregué que havia descobert la presència de na Afímia, però tot seguit es va tranquilitzar.

La bruixa, cavalcant l'escombra, anà volant per l'aire humit de l'avenc molta estona i na Afímia anà fixant-se bé en els llocs per on anaven passant, puix amb els reflexes verdencs que dels ulls de la bruixa eixien, quedaven tots aquells llocs il·luminats d'una claror sinistre. Al cap d'una estona li semblà percebre una alenada fresca i

no tardà gaire en veure la llum clara de la lluna. La bruixa Delsavencs anà volant encara a cavall de l'escombra fins que arribà al cim de la torre de l'homenatge del castell dels pares de na Golubka, on ja l'estava esperant un gat negre que es deia Katofiev, que era cosí germà de la bruixa.

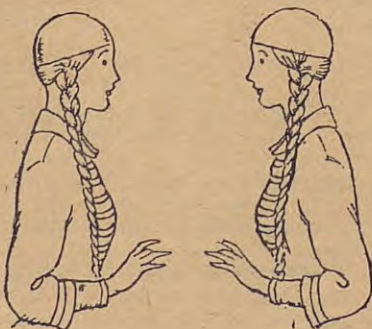
— Bona nit, Katofiev — li féu.

— Bona nit, àvia — respongué el gat.

— Què em contes de nou?

— Mireu, àvia; ja no us vull servir més, puix fa ja dues setmanes que no em porteu cap rata-pinyada de les de vostra cabana de l'avenc, que són tan gustoses!

— Ah, pillastre! Així et rebel·les contra ta cosina? Au, espera't, que enviaré l'escombra a casa perquè te n'atrapí una i mentrestant tu em comunicaràs les novetats. — I adreçant-se a l'escombra que havia deixat apoiada a la barbacana de la torre, li digué: — Escombra, la meua escombra: Per la virtut que jo et doni vés-te'n a

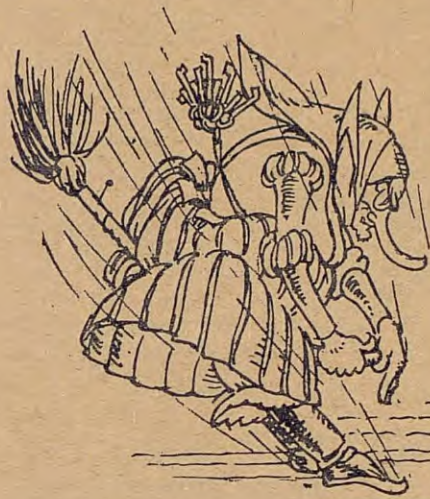

(1) Podria traduir-se per Coloma, si bé aquest nom no correspon en realitat al nostre, sinó a la personalització del substantiu *golub*, colom.

ma cabana i porta'm ací una rata-pinyada!

Així que na Afímia, convertida en agulla, oí aquell conjur, féu un esforç i es va deixar anar de l'escombra i quedà a terra entre la bruixa i el gat.

L'escombra va pegar un salt, remuntà pels aires i es perdé en la llum.

nyania, mentre el gat negre, ja satisfet, començava a parlar a sa cosina la bruixa Delsavencs:

— El príncep Kiril (2), germà de ta fillola Golubka, està casi exhaust; ja no pot aixecar el cap del coixí.

— Ai, cosí Katofiev! Quina joia em dónes! Si ells sabien que ets tu qui per encàrrec meu, li portes la malaltia! Au, para la panxa que t'hi posaré unes quantes puces de bruixa perquè les deixis al llit del príncep.

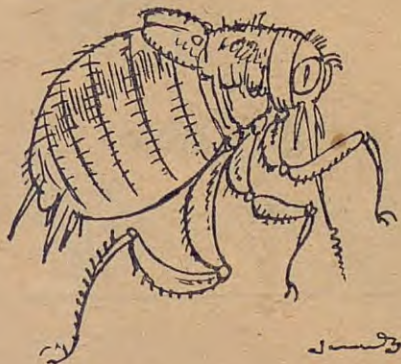
El gat negre es tombà de panxa per amunt i la bruixa li posà nou puces.

Mentrestant l'escombra, volant, es ficà per la boca de l'avenc i a l'instant entrà a la cabana de la bruixa. En veure-la tornar sola, na Golubka li ordenà:

— Escombra, l'escombra de ma padrina: Per la virtut que ella et donà i jo aprenguí, detura't!

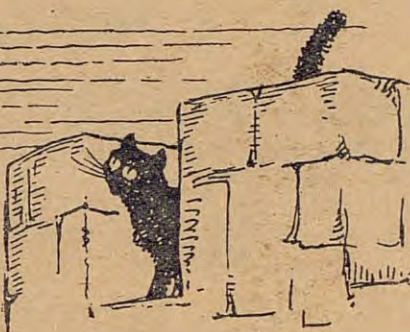
L'escombra es deturà al moment i na Golubka anà a cercar na Afímia, convertida en agulla, mes en veure

() Ciri!

que no hi era tingué un gran desconsol. Plorant ordenà a l'escombra que li expliqués el que havia succeït, i l'escombra començà a moure's i anà escrivint a terra, amb el mànec, tot el que havia passat, no oblidant de dir que na Afímia s'havia deixat anar a dalt de la torre del castell. Aleshores na Golubka ordenà a l'escombra que complís el que sa padrina disposava, però abans ella es convertí en formiga i s'agafà ben fort entre les palmes de l'escombra, la qual obrí la gàbia de les rates pinyades, pegà cop de mànec a una de les més grosses, i després d'agafar-la eixí per la fumera per l'art de la bruixeria de sa mestressa.

Al cap de poca estona, na Golubka, a través de les palmes entre les quals estava agafada, obrí el castell dels seus pares, i aleshores ordenà a

l'escombra:

— Escombra, l'escombra de ma padrina: Per la virtut que ella et donà i jo aprenguí, t'ordeno que oblidis tot allò que jo he fet amb tu aquesta nit!

En aquell moment arribaren a la torre en la qual s'esperava en Katofiev i na Delsavencs. El gat negre, abans que l'escombra toqués en terra, d'un bot ja havia arreplegat la rata-pinyada, mentre la bruixa es feia tal tip de riure que tota la panxa se li sacsejava, mentre li quedaven tots els ullals al descobert.

Na Golubka, convertida en formiga, es deixà anar a terra i s'amagà en un foradet. La bruixa s'acomiadà d'en Katofiev, muntà a cavall de l'escombra i s'allunyà pels aires amb velocitat vertiginosa, car començava a clarejar el dia i si el sol l'atrapava volant per l'aire perdria totes les arts de bruixeria; cauria i s'esclafaria contra els roquissers per damunt dels quals anava passant.

En Katofiev s'esmunyí per la gattonera de la trapa d'eixida a la torre i no es deturà fins al soterrani del castell, on anà a menjar-se la rata-pinyada.

Aleshores na Golubka, per l'art que havia après, recobrà sa forma humana, i amb la llum del sol ixent trobà tot seguit sa amigueta na Afímia, convertida en agulla, i li féu recobrar així mateix sa forma de donzella. Així que aquesta pogué parlar va explicar

a sa benefactora la conversa que havien tingut la bruixa i el gat negre, i na Golubka cregué que el que calia fer, primer que res, era desfer-se d'en Katofiev. Amb aquest fi es convertí en àliga, va guaitar al pati d'armes del castell i hi veié el gat negre que estava dormint al sol: s'hi deixà caure, l'agafà per la pell del clatell i remuntà el vol. Immediatament fou donada la veu d'alarma i eixiren del cos de guàrdia vuit o nou ballesters que es donaren bona manya de disparar contra l'àliga que s'emportava en Katofiev, mes no hi foren a temps: Quan l'àliga fou tan amunt, que quasi s'havia perdut de vista, obrí les garres i deixà anar el gat, el qual caigué amb una fúria mai vista i quedà enrastellat a la llança d'un kosak (3) que feia guàrdia i ja podeu pensar l'ensurt que aquest tingué. Després d'això, l'àliga anà davalant fins deturar-se altra vegada a la torre en la qual l'esperava na Afímia.

Quan els ballesters de la guàrdia que havien anat seguint l'àliga amb l'esguard veieren que aquella es deturava a la torre, cuitaren a pujar escalles amunt per tal de disparar les ballestes de ben a prop per no fallar el cop.

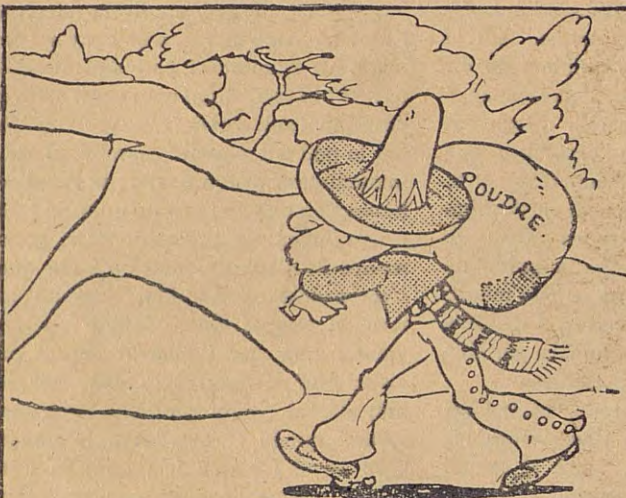
Ja arriben a dalt de tot; dos d'ells paren la ballesta; un altre agafa el forrellat i tot d'un cop obren la trapa i... i ara! Me'n troben la princesa Golubka, que ja feia tants i tants anys s'havia emportat la bruixa! Però quin misteri més inexplicable! En lloc d'una eren dues les princeses Golubka que tenien al davant; car ja recordareu que les dues noies eren idèntiques. Na Golubka demanà als tres balles-

(3) Soldat de cavalleria.

(Continuarà)

Contraban

— Avui no m'atraparan
i passaré el contraban

Però el sac és foradat
i la pòlvora ha rajat.

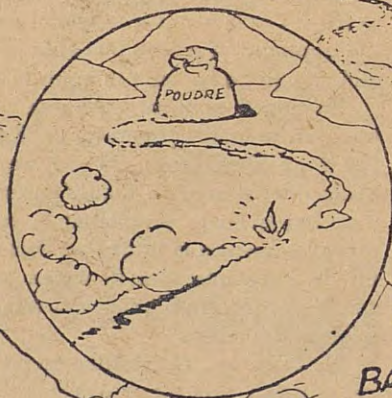
— Si ho troben els duaners
seguir-me els costarà res!

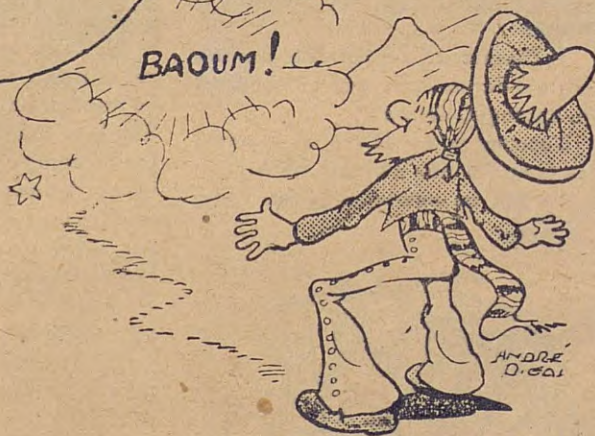
— Com faré per esborrar
la senyal del meu passar?

— Ja veuràs, hi calo foc
això és més senzill que un joc.

BAOUM!

Però ai, la flamarada
abans que ell és arribada.

UN RETALLET DE CADA COSA

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Volia essè actor en Roca i això que era tartamut per ço que en obrir la boca sempre feia algun embut. Veient-le tan testarut i no gosant dir-li no va resoldre el director darli de mut un papè, pensant: — Com no ha de dir rè. potser s'expliqui millor.

E. ESTORC

Anava venent escombres a mig ral un pillastret quan topa amb un que les dava per la meitat d'aquell preu. S'hi acostà, i amb veu molt baixa li diu: — No, com t'ho pots fer? jo robo la palma i canyes i no en puc sortir! — Ximplet — li respon l'altre pillastre — es coneix que ets aprenent! si les robes, com jo, fetes, veuràs com en surts ben bé.

TAMBORINER DEL FLUVIÀ

Parlant d'un cas horrorós va di a don Ramon la Munda: — No li fa ericà els cabells? — No, senyora, duc perruca.

J. SERRA

El geperut Pau Serret digué a en Pau l'altre dia: — Per anà a la Boqueria, digueu, bon home, vaig dret? — No senyor — li digué en Blai, que és jove molt divertit — anar dret, com haveu dit, no podreu anar-hi mai.

A. FARRIOLS

Passa per home de pes entre el vulgus don Joan i a fe de món dic que ho és, puix em trepitjà fa un mes i encara vaig coixejant.

G. H.

JEROGLÍFIC COMPRIMIT
Saltar = Córrer

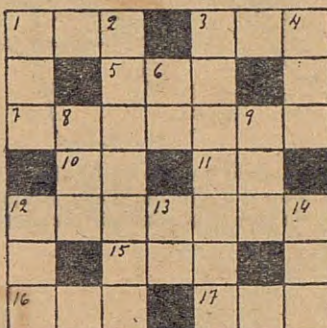
FAULES D'ISOP

XXIII. — El carboner i el blanquejador

Un carboner convidava un blanquejador a anar a viure en sa mateixa casa. Però el blanquejador contestà: No puc fer-ho perquè m'embrutaries tot allò que blanqueo.

Moralitat: La faula demostra que les coses oposades no es poden associar.

MOTS CREUATS

Horizontal: 1 Poble de Cerdanya. 3 Ocells. 5 Plural femení de el. 7 Moure el bressol. 10 Pronom feble. 11 Fera. 12 Estimables. 15 Mare de Júpiter. 16 Fi de Calendari. 17 Cabell daurat.

Vertical: 1 Preposició. 2 Reunió plena. 3 Devastar. 4 Monja. 6 Del verb ésser. 8 Per remar. 9 Ruc. 12 Dibuxant català. 13 Veu del moltó. 14 Quatre i dos.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Sicília: Illa grega pertanyent a Itàlia. Les seves coses més interessants són l'Etna, volcà geperut que fuma pipa i sovint s'empipa, Messina ciutat subjecta a atacs epilèptics i l'orella de Dionisi que és de pedra i és molt grossa ço que ens fa creure que el tirà Dionisi era ruc i dur d'orella.

En les costes de Sicília es troben els famosos esculls d'Escil·la i Caribdis entre els quals era forçós pa sar

antigament i si Escil·la no se't menjava, Caribdis se't bevia.

Era una cosa així com passar entre un taxi i un foronda.

L'Etna, volcà geperut, té més de 3000 metres sobre el nivell del mar ço que fa que sigui tot l'any cobert de neu i naturalment, ve que el volcà s'encos-tipi i estornuda, produint erupcions i terratrèmols.

MARC POLO

Pel carrer del ja hi vaig es va a la casa d'en Mai.

CERVANTES

La ociositat, com el rovell, desgasta més ràpidament que el treball.

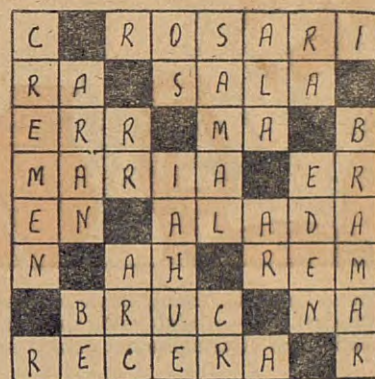
FRANKLIN

VAGA DE VOCALS

.n t.n.r b.st.nt d.l.nt
d...: — D. v.. n. .n t.nc m.lt.
p.r. c.nt. .mb s.nt.m.nt.
— s.c.rt — l. d.g.. .n Cl.m.nt. —
.mb s.nt.m.nt d.l q.. .sc.lt.

Solucions al número anterior

Als mots creuats:

A la vaga de consonants:

Hermoses matinades
les del Vallès.
El mati del diumenge
que bon c és.

Gran concurs d'ombres xinesques

W. H. P. 1900

N.º 450 — J. Carreres

N.º 451 — Elvira Forrellad

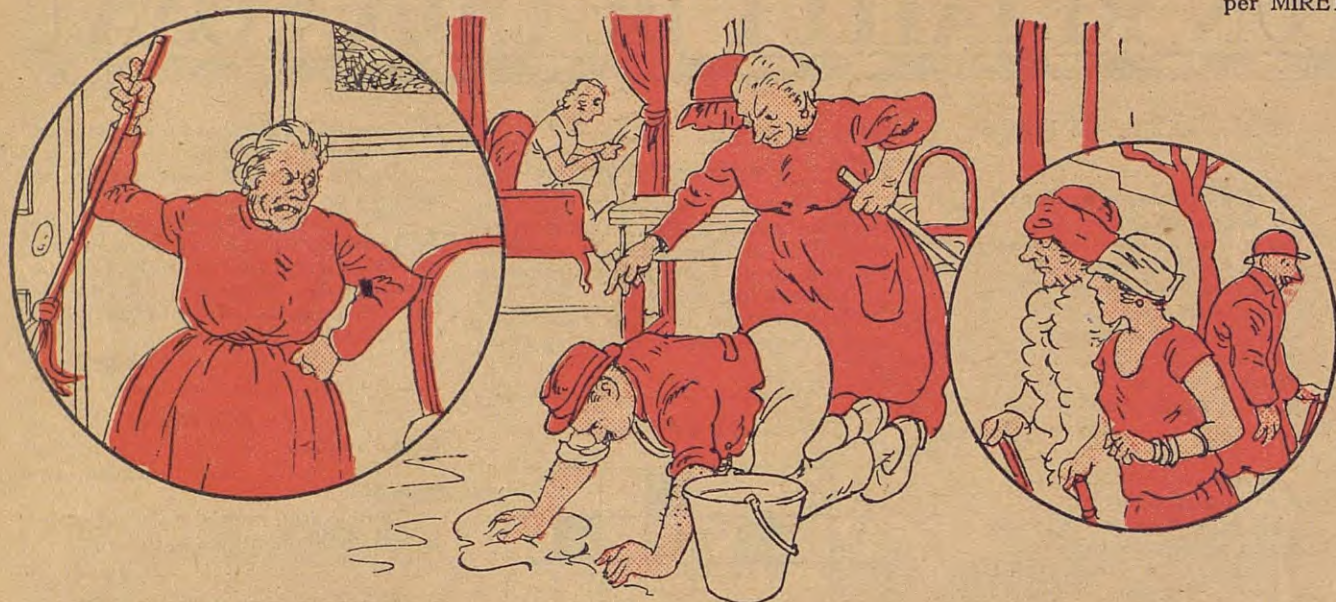
N.º 452 — Josep M.ª Sabat

N.º 453 — R. Almuzara

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

LA APARICIÓ

per MIRET

1 Donya Benigna estava molt queixosa del seu gendre en Modest Cataplasma de Llinosa, perquè mai no era capaç de fer una feina ben feta. 2 Tot el sant dia s'havia d'esgargamellar: — Aquestes rajoles més lluentes! o — Torna a passar el plomer! o bé: — S'han de tornar a esbandir els plats que han quedat confosos. Així d'un cap de

dia a l'altre D.ª Benigna no tenia repòs. 3 Aquella tarda havia sortit la bondadosa senyora amb la costella d'en Modest. No per això havia quedat lliure el pobre home, perquè donya Benigna havia dit terriblement que en tornar, volia llest el dissabte del quarto de mals endreços. 4 Amb tot compte en Cataplasma anà ordenant els trastos

MIRET

previa neteja. No n'hi havia pocs d'aparells jubilat en aquell amagatall! 5 El temps era just i Déu ens en guard que donya Benigna en arribar no trobés cada cosa en son lloc! 6 Però tot té la seva recompensa en aquest món de mones. El bon Modest va trobar molt ben guardada en un recó, 7 una ampolla de vi ranci que féu retornar en Cataplasma només de sentir-ne la reconfortadora oloreta! Era Malvasia de Sitges! 8 — Aprofitem-nos! i ara una copeta, ara dues... i ¡carat tornem-hi! ¡Carat que és bó! però, o sorpresa! Què veig? 9 El pobre Cataplasma es creï en presència de donya Benigna i per cert amb un aire i una ocasió que no eren pas els més a propòsit per fer assentar bé la Malvasia. No es pot estar mai tranquil!